

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

21. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

11. a 18. ŘÍJNA 2026

Z obsahu

Poselství Svatého otce
Lva XIV.
ke 100. Světovému dni
misií (18. října 2026)
- strana 2 -

Svatý Jan Ogilvie
Libor Rösner
- strana 7 -

Nedovolte, aby sůl
ztratila chuť!
- strana 9 -

„Tvé srdce si žádá více“
Irmgard Schmidt-
Sommerová
- strana 10 -

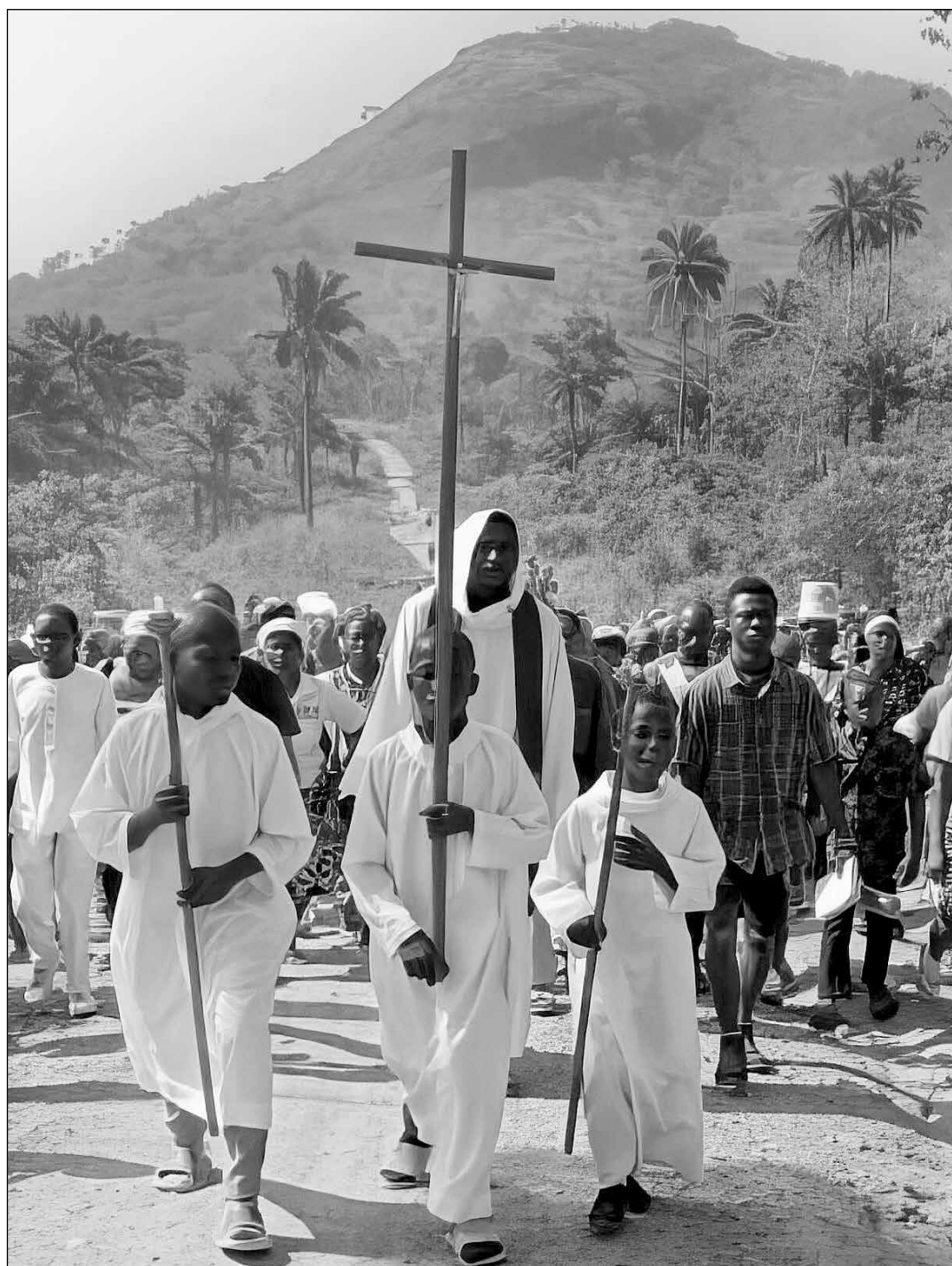
Sůl nad zlato
- strana 11 -

Těž bych to chtěl mít
- strana 12 -

Proměňující moc růžence
Wincenty Łaszewski
- strana 13 -

Počátky církve (7)
Mario Galizzi
- strana 14 -

Michal Magone
(4 - dokončení)
- strana 17 -

Neděle 18. října – Den modliteb za misie

„Tvé srdce si žádá více“

Svatá Edita Steinová a mystika Ježíšova Srdce⁽¹⁾

Edita Steinová se o Ježíšově Srdci zmiňuje zřídka, a přece sehrává tento obraz božského bytí v její christologii a duchovním životě rozhodující roli. Chápe Srdce Ježíšovo jako symbol *života*, protože když srdce přestane bít, znamená to smrt. Ježíš však je život par excellence. Srdce však znamená také *lásku* a Ježíš ztělesňuje nekonečnou lásku. Tím je vyjádřena jeho nejhlubší podstata, protože ten, který je věčně Živý a věčně Milující, obrací k nám lidem své nitro, své Srdce. Z této lásky za nás na kříži zemřel a vstal z mrtvých, aby nás vykoupil. Výroky Edity Steinové o Ježíšově Srdci jsou vždy spojeny s tímto výkupným činem. Jím dojmá Ježíš naše srdce a my zase získáváme vnitřní spoluúčast na jeho živoucí lásce. Jeho obraz chápe Edita Steinová v tomto smyslu a vystihuje tak jeho božskou podstatu, se kterou se mysticky spojuje. Děje se tak v rozhodujících fázích její životní cesty, která je neoddelitelně spojena s nejtemnějšími stránkami německých dějin, s třetí říší. Tak oslovuje Srdce Ježíšovo především mezi lety 1938 – kdy se na radu svých představených odebrala do Echtu v naději, že v Holandsku je pro Židy bezpečněji – a Letnicemi 1942, dobou několika týdnů před jejím zavražděním.

Životní zastavení a přiklonění k Božskému Srdci

Dne 5. srpna 1942 napsala Edita Steinová do Karmelu v Echtu z koncentračního tábora ve Westerborku, z poslední stanice před deportací do Osvětimi, dopis o situaci v koncentračním táboře a uzavírá svůj dopis těmito slovy: „Důvěřujeme ve vaše modlitby. Je zde tak mnoho lidí, kteří potřebují trochu útěchy, a očekávají ji od sester. V Srdci Ježíšova Vaše vděčná Benedikta.“⁽²⁾

Před transportem na smrt svěruje se, své spoluvězně i sestry v klášteře Ježíšova Srdci.

Ve statí o „Vánočním tajemství“ z roku 1931, kdy už národní socialisté šířili antisemitismus, mluví o „věčném Světle, které je Lásky a Život. Bůh v nás a my v něm, to

je náš podíl na Božím království, k němuž položilo základ Vtělení.“ Termín „věčné Světlo“ je synonymem Ježíšova Srdce. Síla, která pramení z vnitřního spojení s ním, ze sjednocení srdcí, uschopňuje k tomu, abychom obrátili svou pozornost k bližním, abychom v nich něco zapálili, protože se sami dáváme zapálit Božským Srdcem. Tento vyzařující vztah k Bohu se pěstuje skrze modlitbu, která je podle Edity Steinové vždy modlitbou Církve, a tím zjevuje „srdce Církve“. Prosebníci, kteří žijí ustavičným sebeodevzdáním Bohu, jsou „skutečným srdcem Církve. V nich žije Ježíšova velekněžská láska“. Proto je také úkolem křesťanů milovat a sloužit.

Klíčovým textem Edity Steinové pro její pojetí osoby Ježíše, trpícího Vykupitele, je pojednání „Modlitba Církve“ z roku 1938, kdy se upevnilo nacistické panství a pronásledování Židů se vyhrlotilo pogromem 9. listopadu. Staví Ježíšovo Srdce do středu svých duchovních úvah o velekněžské modlitbě z Janova evangelia:

„A on odpečetuje tajemství svého velekněžského úřadu: všichni, kteří jsou jeho, mohou slyšet, jak *ve velesvatyni svého Srdce* hovoří s Otcem; mají poznat, o co jde, a mají se naučit rozmlouvat v srdci s Otcem. Velekněžská modlitba Spasitele zjevuje tajemství vnitřního života: společenství božských Osob a vnitřní přebývání Boha v duši.“

V tomto výkladu jsou vysloveny podstatné aspekty teologie Ježíšova Srdce, které jsou určující pro christologii Edity Steinové. Především se poukazuje na Trojici, kterou na jiných místech pojednání charakterizuje takto: „Není oslavy Otce, která by nebyla současně oslavou Syna a Ducha Svatého.“ Zde zaznívá podstatný motiv mystiky Srdce Ježíšova, ve které sehrává tajemství Trojice ústřední roli. Bytostnou jednotu Otce, Syna a Ducha Svatého můžeme chápat jako jednotu Srdce, a ta sehrává v mystice Ježíšova Srdce všech dob ústřední roli.

Krátce nato, když Hitler v září 1939 rozpoutal druhou světovou válku, uvažuje Edita Steinová o 14. září, svátku Povýšení svatého Kříže, a uvádí ho do přímé sou-

ZE ZÁVĚTI SV. EDITY STEINOVÉ:

Již nyní s radostí přijímám smrt, kterou mi Bůh přisoudil, v dokonalé podřízenosti jeho svaté vůli. Prosím Pána, aby přijal můj život a smrt ke své cti a slávě, na všechny úmysly Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Panny Marie a svaté Církve, zvláště za zachování, posvěcení a zdokonalení našeho svatého řádu, jmenovitě v Kolíně a v Echtu, na smír za nevěru židovského národa, aby byl Pán přijat svými a aby přišlo jeho království, za záchranu Německa a za mír na celém světě, a konečně za mé příbuzné živé i mrtvé a za všechny, které mi Bůh dal, aby nikdo z nich nezahynul.

vislosti s Ježíšovým Srdcem: „Svět stojí v plamenech. Nutká tě to, abys je uhasil? Pohled na Kříž. Z otevřeného Srdce prýští Krev Vykupitele..., všude přináší svou milosrdnou lásku, lásku z Božského Srdce... konejšíci, uzdravující, vykupující.“ To je niterná zkušenost mystičky Kříže, která své jméno Terezie Benedikta od Kříže prožívala vědomě, především když v koncentračním táboře potkávala své „sourozence“ z národa Izrael, kteří nepoznali Mesiáše, a v hlubokém spojení s jeho „konejšícím a uzdravujícím“ Srdcem hlásala tak svým bytím jeho výkupný čin na kříži.

V červnu 1940 napsala své „Sentence“ ve formě modlitby, ze které hovoří válečné dění, protože krátce předtím anektoval Hitler Holandsko. Teď už si nebyli Židé jisti ani zde. Nad těmito *Sentencemi* se rozprostírá nálada konce časů. Hovoří o míru, který svět nepřijímá:

„V Tvém Srdci bydlí věčný mír. Chtěl bys ho vlít do všech srdcí. Chtěl bys je tím proudem přeplnit, ale nenacházíš nikde vstup.“

V roce své smrti sestavila „Letniční nověnu“. V ní zaznívají v aklamaci Ducha Svatého podstatná témata její spirituality a teologie, jako by před tváří smrti chtěla ještě jednou shrnout plnost omilostnění, které mohla přijmout od Ducha Svatého a které pokorně přijala. Zde oslovuje také Ježísovo Srdce a své nehlubší sjednocení s ním, zprostředkované Duchem Svatým a přivedené k plnosti v Eucharistii, „Maně“ života: „Nejsi sladká Mana, která přetéká ze Srdce Syna do mého srdce, pokrm to andělů a blažených? Ten, který se pozvedl ze smrti k životu, i mne probudil k novému životu ze spánku smrti. A dává mi nový život den co den a jednou mě má zaplavit jeho plnost, život z tvého Života, ano, ty sám: Duch Svatý – věčný Život!“ Setkáváme se s mystickou řečí, která dává hymnicky zazářit tajemství Ježíšovy bytosti, tajemství Života a Lásky.

Mystika Ježíšova Srdce v naší době

Tato mystika vytryskla z naší doby. Zatímco mystici dřívějších staletí dávali ve svých dialozích hovořit Bohu, pak mu odpovídali a kladli otázky, hovoří Edita Steinová objektivně přímo o rozhovorech s Bohem. Tak popisuje jednu „svatou hodinu“, ve které jí rozhovor se Spasitelem umožnil najít „vnitřní jistotu“, že je vyslyšena. Vyjadřuje, že hluboké spojení mezi Božským Srdcem a srdcem člověka se uskutečňuje ve vlastním nitru a odtud proudí do světa a do Církve, tak jak z kříže proudilo pro celé lidstvo. Tato přítomnost Ježíše Krista *pro celé lidstvo* je aspekt christologie Edity Steinové, který patří k naší době a nacházíme ho v mystice dřívějších staletí v tomto vyjádření.

Objektivizace mystických zkušeností souvisí také s osobním vývojem. Byla především filosofkou, a to v jejím životě dlouho přetrvávalo. Její hluboká religiozita byla spojena s jejím filosofickým myšlením, které pokládala za Boží dar.

Smysl a význam Eucharistie

Nejhlubší mystické sjednocení se Zmrtvýchvstalým je nám darováno v *Eucharistii*. V ní se Mesiáš a Vykupitel vydává lidem. Své Srdce vnořuje do našeho, aby v něm hovořil. Tak nás vede svaté přijímání ve mši svaté k nejvnitřnějšímu sjednocení s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Pánem. To je hluboká zkušenost celé mystiky, zvláště

mystiky Ježíšova Srdce. Tato zkušenost je darována nám všem, protože každé svaté přijímání je sjednocení s Ježíšem Kristem a skrze něho s Trojjediným Bohem. V tomto smyslu jsme všichni mystikové, protože jen tak můžeme obstát v životě. Celou stále trvající obětí Krista – na kříži, ve mši svaté i v nebeské slávě chápe Edita Steinová jako jedno velké díkůvzdání – jako *Eucharistii* – jako dík za stvoření, vykoupení a konečnou spásu. Ježíš Kristus přináší sám sebe v obětí jménem celého stvořeného světa, jehož je předobrazem a do kterého sestoupil, aby ho zevnitř zcela obnovil a přivedl k dokonalosti. Vyzývá však celý tento svět, „aby se s ním sjednotil a přinášel Stvořiteli díkůvzdání, které mu náleží“.

V Editě Steinové se spojuje Starý a Nový zákon v liturgii Církve k „eucharistické modlitbě“, takže je nám zprostředkována předtucha „nebeského Jeruzaléma“, kam směřujeme. Tuto liturgii slaví a spolu přináší jednotliví věřící, a tak se pro ně stává „účast na oběti a obětní hostině živým kamenem Božího města – ano, jeden každý je Božím chrámem“. Ježíš Kristus se v Eucharistii setkává s každým z nás a zapojuje nás spolu se sebou do eucharistické oběti. Současně otevírá v každém jednotlivém setkání nekonečné šířky svého spásného dění, a přesto zůstává každé setkání s ním zcela osobní a jedinečné. To je fascinující význam Eucharistie v Církvi, jak nám ho Edita Steinová zanechala popsaný ve své hymnické řeči. Cítí se skrytá v Božském Srdci, a tak se modlí tuto modlitbu k Ježíšovu Srdci:

„Plný lásky ponořuješ svůj pohled do mého a skláníš své ucho k mému tichému slovu a naplňuješ srdce hlubokým pokojem.

Tvoje tělo proniká tajemně do mého, Tvoje duše se sjednocuje s mojí. Už nejsem to, co jsem kdysi byla. Ale Tvoji lásce nestačí tato výměna, která ještě připouští odloučení.

Tvoje Srdce si žádá víc. Ty přicházíš a odcházíš, ale zůstává tvá setba, kterou zaséváš budoucí slávu skrytou v těle z prachu.“

Poznámky:

⁽¹⁾ Tento článek vyšel jako příloha přednášky z 24. ledna 2004 ve Vídni na Dnech UNIO COR JESU.

⁽²⁾ Citáty jsou ze *Sebraného díla Edity Steinové*, 22 svazků z nakladatelství Herder, Freiburg.

Sůl nad zlato

Ježíšova slova „*Vy jste sůl země*“ (Mt 5,13) nikoliv náhodou následují hned po blahoslavenstvích, tedy po „zákonu“ evangelia. Blahoslavenství, na rozdíl od Mojžíšova zákona zapsaného ve Starém zákoně, hovoří o způsobu života, který je zvláště vlastní křesťanovi, popisují to, co ho odlišuje od světa, onu chuť, kterou si musí zachovat a neztratit ji. V evangeliu sv. Lukáše Pán varuje před solí, která svoji chuť ztratila: „*Sůl je dobrá. Jestliže však i sůl pozbude chuti, co jí dodá slanosti? Nehodí se na pole ani na hnojiště: vyhodí se ven.*“ (Lk 14,34–35) Matouš dodává: „*K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.*“ (Mt 5,13)

Jaký význam měla sůl v době Pána Ježíše a co nám tímto přirovnáním chce naznačit? Ne náhodou se říká, že sůl je nad zlato. Ve starověku byla natolik vzácná a nezbytná pro každodenní život, že ji též nazývali bílým zlatem. Římané používali sůl jako konzervační prostředek. Jelikož tehdy neexistovaly ledničky ani mrazáky, čerstvé maso a ryby se nakládaly do soli, aby se nezkazily a vydržely déle. Proto byla sůl ve starověku velmi cenná, a dokonce sloužila i jako platidlo. Solné cesty patřily mezi nejdůležitější obchodní trasy Římské říše jako například Via Salaria, která vedla z Říma až k pobřeží Jaderského moře na východní straně Apeninského poloostrova.

První literární zmínky o soli nacházíme již ve Starém zákoně. Při obětech, které Izraelité přinášeli Bohu, sůl nesměla scházet. V knize Leviticus čteme: „*Každý dar své přídavné oběti solí osolíš. Nenecháš svou přídavnou obět bez soli smlouvy svého Boha. S každým svým darem přineseš sůl.*“ (Lv 2,13) Ve Druhé knize královské se zase vypráví, jak prorok Elizeus nasypal sůl do pramene a modlitbou požehnaní „uzdravil“ znečištěnou vodu. Na tuto událost dodnes odkazuje obřad požehnání a pokropení požehnanou vodou při modlitbě *Kyrie* na začátku mše svaté. Sůl jako symbol spojuje dva protiklady: představuje život i smrt. Boží Duch totiž dává odumřít tím, že spaluje a vysušuje kořeny hříchu, a zároveň dává život tím, že očišťuje duši a milostí v ní posiluje nový život. O tom, že sůl může bránit

životu, hovoří například Kniha soudců. Po dobytí města Sichem dal násilnický král Abimelek posypat město solí, aby na nepřátelské půdě již nic nevyrostlo (srov. Sd 9,45). Naopak, v malém množství může sůl půdu zúrodnovat. Také dnes se v průmyslových hnojivech používají draselné či železité soli, které pomáhají obnovovat vyčerpanou půdu.

V knize Job čteme: „Což lze bez soli jíst něco mdlého?“ (Job 6,6) Všichni z vlastní zkušenosti víme, že pokrm bez soli výraz-

ně ztrácí chuť, ba v některých případech je téměř nepoživatelný. V tomto smyslu se podle starobylé liturgie – velké učitelky víry – kladla kdysi katechumenovi na jazyk špetka soli se slovy „Accipe sal sapientiae“ – „Přijmi sůl moudrosti“, tedy chuť křesťanské moudrosti – evangelium a blahoslavenství, které jsme vzpomněli už výše. Když člověk jednou okusí tuto novou a plnou chuť, všechno předcházející ztrácí svoji přitažlivost. Ten, kdo se setkal s Kristem, pravou „Solí země“, se přirozeně odpoutá-

vá od přitažlivosti zla i od připoutanosti ke starému člověku a otevírá se životu v Duchu Svatém. Sůl je též symbolem čistoty, stálosti a věrnosti. Proto má být náš křesťanský život „osolen“ Božím slovem, ochucen blahoslavenstvími a uchován v čistotě a trvanlivosti, aby nepodlehł zkáze. Má se stát čistou, „posolenou“, neporušenou obětí, která je milá Bohu.

*Z Vítězství Srdce 171/2026
přeložil a upravil -dd-*

Též bych to chtěl mít

Papež Jan Pavel II. výrazně ovlivnil církev, svět a celou generaci katolíků. Mezi ně patří i Švýcar **Mario Enzler**, který vyrůstal v severní Itálii. Jako mladý člen Švýcarské gardy měl tu čest, že čtyři roky sloužil v bezprostřední blízkosti papeže. Byla to pro něj jedinečná zkušenost a milost, která ho podnítila k vnitřní proměně: Mario objevil výjimečnost tohoto autentického Božího muže, univerzálního otce, přítele, učitele a služebníka všech. Když v roce 1989 během své vojenské služby ve Švýcarsku dostal tehdy 23letý mladík nabídku vstoupit do Papežské švýcarské gardy v Římě, splňoval všechny požadavky: byl vysoký, urostlý a též praktikující katolík. Avšak jeho víra a ani láska k papeži a církvi v něm ani zdaleka nebyly zakořeněny, a tak zpočátku odmítl: „Děkuji, ale ne. Netoužím stát celé hodiny nehybně na dlaždicích, a navíc v kostýmu klauna.“ Nakonec ho to přece jen zlákal – stát se osobním strážcem Svatého otce, ačkoli neměl ani potuchy, jak se tehdejší papež vlastně jmenoval. Zde jsou zachyceny jeho vzpomínky.

* * *

Ve službě jsem byl asi tři týdny, když jsem se poprvé setkal s Janem Pavlem II. Do té doby jsem ho vídával jen z dálky. Byl jsem sám v jedné z místností Apoštolského paláce... najednou vstoupil dovnitř, já jsem zaujal postoj v pozoru a zasalutoval. Svatý otec se přede mnou zastavil, podíval se na mě a řekl: „Ty jsi tu určitě nový.“ Když to řekl, dal jsem si pohov, sundal jsem si bílé rukavice, podal mu ruku a sdělil mu své jméno i to, odkud

pocházím. Když jsem skončil, chtěl jsem ruku opět stáhnout, ale on ji nepouštěl; namísto toho ji vzal do obou dlaní, podíval se mi pevně do očí a řekl: „No, Mario, děkuji ti, žeš přišel, abys sloužil tomu, který slouží.“ Potom mi ruku opět pustil a odešel. Toho dne jsem si uvědomil, že tento muž je výjimečný. Ať je to cokoli, co v sobě má, též bych to chtěl mít! Nevěděl jsem přesně, co to je, ale něco mě na něm zaujalo. Abych to pochopil, začal jsem pozorně sledovat každé jeho slovo, číst jeho promluvy při audiencích, kterých jsem se osobně nezúčastnil. Všiml jsem si jeho postoje, pozoroval jeho vystupování i způsob, jakým komunikoval s lidmi. Začal jsem se modlit, pravidelně a pozorně se zúčastňovat mše svaté i tehdy, když jsem právě neměl službu. Jako voják jsem si stanovil své osobní zásady chování: Pokaždé, když budu potřebovat usměrnění, chci se obrátit na Pána, na Marii – a na Jana Pavla II.

Jednoho dne jsem byl na třetím poschodí Apoštolského paláce. Byl jsem unavený a bylo mi horko – byl červenec. Slyšel jsem, jak se blíží Svatý otec. Zasalutoval

Mario Enzler ve službě gardisty

Mario Enzler, bývalý člen Švýcarské gardy a někdejší bankéř, dnes žije s rodinou v USA, působí v oblasti katolického vzdělávání a po celém světě přednáší o svých zkušenostech se svatým papežem Janem Pavlem II.

jsem a doufal, že mi řekne pár slov, možná něco jako: „Ciao, Mario, jak se daří?“ Namísto toho přešel kolem mne bez toho, aniž by se na mě aspoň podíval. Zůstal jsem stát v pozoru a smutně přivřel oči. Když jsem je znova otevřel, stál přímo přede mnou! Nezpozoroval jsem, kdy se vrátil. Papež se na mě upřeně díval svýma modrýma očima – tak intenzivně hluboce modrýma, jaké jsem u nikoho jiného dosud neviděl. Snad takto uplynulo deset sekund. Pak jsem koutkem oka zahlédl, jak jeho ruka sahá do kapsy sutany a vytahuje růženec. Podržel mi ho před tváří a vysvětlil: „Mario, růženec je moje nejoblíbenější modlitba – úžasná svojí jednoduchostí a hloubkou. Vezmi si můj růženec...“ Jak to řekl, natáhl jsem ruku, vložil mi do ní

Proměňující moc růžence

„Když jsem se vracel do farností, kde jsem konal misie, pozoroval jsem, že jsou mezi nimi velké rozdíly. Farnosti, kde se lidé přestali modlit růženec, se vrátily ke svým starým hříchům. Ale tam, kde se vytrvale a věrně modlili růženec, našel jsem lidi žijící v Boží lásce a den za dnem postupující v ctnostech.“ Tato slova napsal sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu.

V čem spočívá tajemná proměňující moc růžence? Možnou odpověď můžete najít v jednom z nejstarších svědectví, které hovoří o růženci, spojujícím ústní modlitbu s rozjímáním. Pochází z 15. století a vypráví o kněžně Markétě, první světské osobě, jejíž život se změnil výrazně vlivem modlitby svatého růžence.

Markéta Bavorská se narodila roku 1372 jako dcera Ruprechta II., který byl v roce 1400 zvolen německým králem. V roce 1393 se vdala za lotrinského knížete Karla II. V rozhodujících chvílích jejího života se stal jejím duchovním vůdcem Adolf z Essenu. Ten seznámil kněžnu s metodou modlitby růžence, kterou vypracoval jako novic Dominik Pruský, jeho pozdější přítel.

V prvních větách životopisu Markéty Bavorské, který napsal Adolf, čteme: „Slavná paní Markéta Bavorská, kněžna Lotrinská a dcera svatého vládce a krále římského Ruprechta, byla zcela nestálá a světská, dokud neuslyšela o růženci nejsvětější Panny. Od dětství byla vychovávána pro zlaté šaty a hlučné zábavy jako dcera velkého a důstojného krále a pozdější manželka lotrinského knížete, velkého a zámožného pána...“

► růženec a pokračoval: „... a udělej z něho svoji nejsilnější zbraň.“ Udělal asi tři kroky, ještě jednou se obrátil a dodal: „Vítej v dospělosti. Vždy a neustále vzývej Marii. Ona promění tvoji ustrašenost v odvahu. Vždy ti ukáže cestu ke svému Synu.“ Potom odešel. Od té doby nosím vždy v kapse růženec a povzbuzují každého muže, s nímž se dostávám do kontaktu, aby konal podobně. Protože to je autentickým znamením mužnosti.

* * *

V letech 1989 až 1993 měl MarioENZLER při výkonu služby často příležitost být svědkem svatosti papeže s heslem *Totus Tuus – Celý Tvůj*. Viděl papežovu pokoru i ducha obětavosti a v roce 1992 ho

Markétin život byl typickým životem světského člověka, který celým svým srdcem přilnul k věcem tohoto světa. Za pěkné pokládala to, co lahodilo smyslu, za velké to, co lidé obdivovali, za cenné to, co zajišťovalo na tomto světě dobré jméno. Její zbožnost byla natolik slabá, že kněžna nedokázala rozpoznat a nadchnout se tím, čeho si tak velice váží světcí a co otevírá nikoliv brány paláců, ale brány Božího království.

Ale když se kněžna začala modlit růženec a rozjímát o tajemstvích Ježíšova života, její život se začal postupně měnit. „Od té doby, co se dověděla o růženci..., začala se cvičit v této modlitbě a v ctnostech s takovým zápalem a vytrvalostí, že den ze dne dělala větší pokroky především v těch ctnostech, jaké nacházela při modlitbě růžence v životě Pána Ježíše.“

V čem spočívala mimořádná moc této modlitby, kterou duchovní vůdce Mar-

šlyšel mluvit o snu, díky kterému Jan Pavel II. pochopil: „Církev musím vést utřením.“ENZLER byl především svědkem hluboké, soustředěné modlitby Svatého otce, a dokonce viděl, jak se jeho prostřednictvím dějí zázraky uzdravení, jak tomu bylo například v případě jistého hluchoněmého děvčátka, jemuž se vrátily sluch i řeč poté, co mu papež při generální audienci spontánně požel uši a ústa. Mario je přesvědčen: „Jan Pavel II. byl světcem již během svého pozemského života. Hluboce ovlivnil můj život a položil ve mně základy, abych se stal lepším křesťanem – takovým, který si uvědomuje krásu a sílu svých křestních slibů.“

*Z Vítězstvo Srdce 171/2026
přeložil a upravil dd*

kětě doporučil? Odpověď nacházíme v životopise této první světské osoby, která začala praktikovat tuto pobožnost. Každodenní růženec, naplněný rozjímáním o Ježíšově životě, obracel její pozornost k učení Spasitele a jeho následování ve vlastním životě.

Činná láska

Růženec, který vnášel do života bavorské kněžny zásady života Ježíše Krista, projevil se záhy v tom, jak Markéta toužila konat skutky lásky k bližním. Ve své velké horlivosti šla tak daleko, že se nevyhýbala ani pracím, které vyvolávají odpor. Měla neustále před očima Ježíše, když pracovala uprostřed ubožáků a nemocných, kteří potřebovali pomoc. Sklápěla se nad jejich vředy a ranami, i když pohled na ně nemohly její slzy snést. Sám ctihodný Adolf z Essenu se nestačil divit její péči, i když ji byl schopen sledovat jen zpozzdálí.

Panoval názor, že kněžna Markéta působí zázračná uzdravení. Markéta je však nepřipisovala sobě, ale Boží lásce. Těm, kteří ji přicházeli děkovat, říkala: „Nikoliv já, ale Ježíš a tvoje víra tě zachránil.“

Apoštolka svatého růžence

Markéta se s jinými dělila o své zkušenosti s proměnami, jaké působí modlitba růžence. Když k ní přicházeli různí lidé, a to knížata i preláti, učila je modlit se růženec. Všichni, kteří tuto modlitbu vykonávali tak jak ona, začali měnit svůj život.

Odhalené tajemství

Díky růženci začala Markéta následovat Ježíše v jeho ctnostech a svůj život učinila součástí tajemství vykoupění. Naučila se dívat na svět z perspektivy Božího království a již za života se stala jeho účastníkem.

O růžencové cestě napsal Lev XIII.: „Zbožnou modlitbou růžence se tajemství Ježíšova života, smrti a zmrtvýchvstání mohou stát součástí našeho každodenního života. A když se tato ústřední tajemství víry stanou součástí naší každodennosti, pak už nás nic nemůže odtrhnout od Boha a odvést z cesty svatosti.“

V tom spočívá tajemství proměňující síly růžencové modlitby.

Zdroj: Róžaniec 2/1998

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM ČASOPISU SVĚTLO NA ROK 2027

Milí čtenáři Světa,

jako každý rok v tomto období nacházíte na poslední straně místo obvyklé nabídky knih informace o předplatném našeho časopisu na příští rok. Tak je tomu i letos.

Máme za sebou ročník, kdy Světlo poprvé vycházelo jako čtrnáctideník. Ukazuje se, že v mnoha ohledech to přineslo mnoho užitečného. Proto frekvence, rozsah i obsah jednoho čísla zůstávají pro rok 2027 stejné jako v letošním roce.

Co se změní, je cena za jedno číslo Světa – v roce 2027 bude o 5 Kč vyšší. To by mělo pokrýt finanční ztrátu, které jsme se ani letos nevyhnuli. Při nižším počtu odběratelů a stále rostoucích nákladech je velmi obtížné dosáhnout kompromisu mezi cenou relativně přijatelnou pro čtenáře a úplným finančním pokrytím vydávání našeho časopisu.

I v roce 2027 bude sloužena za čtenáře Světa každý týden mše svatá. Jednou za rok pak poskytujeme svým čtenářům mimořádnou slevu na vybrané tituly z knih Matice cyrilometodějské i jiných nakladatelství.

S pomocí Boží a také mnoha dárců, kterým upřímně děkujeme a vyprošujeme jim v modlitbách štědrost Božího požehnání, jdeme tedy s odhodláním do dalšího ročníku. Uvidíme, jak se situace vyvine a co bude za rok, svěřujeme se do rukou Božích. Pamatujte i vy na nás ve svých modlitbách. A získáte-li nějaké další čtenáře, kterým by obsah našeho časopisu vyhovoval, bude to jen dobře. Pán Bůh zaplať za vše!

Daniel Dehner, šéfredaktor

CENA ZA JEDEN VÝTISK ČTRNÁCTIDENÍKU SVĚTLO V ROCE 2027 BUDE 45 Kč.

Roční předplatné tedy činí 1170 Kč, pololetní 585 Kč, a to včetně poštovného.

Pouze odběratele, kteří odebírají pravidelně jednotlivá čísla po 1 kusu poštou na svoji adresu, opět prosíme o doplatek části poštovného 50 Kč (na 1 kus) navíc nad rámec předplatného. Roční předplatné při odběru 1 kusu činí 1220 Kč.

Lze si objednat i zaslání elektronicky v barevném provedení na e-mailovou adresu – roční předplatné je 450 Kč.

Těm, kdo odebírají tištěnou verzi, lze na vyžádání zasílat zdarma.

- Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světa, najdou všechny informace spolu s přiloženou **složenkou** v tomto čísle Světa. Pokud patříte do této skupiny a složenku ani informace uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světa, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2027.
Chcete-li provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosím nahlaste je nejpozději **do 1. prosince 2026 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z adresky.
- Kdo si kupuje jednotlivá čísla Světa, např. v kostele, bude moci pokračovat v tomto odběru.
- Ti zájemci, **kterí ještě časopis Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2027 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, telefon: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz**. Složenku vložíme do první zásilky.

VÝHODY – SLEVY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA

- při odběru **6–9 kusů** – 5% sleva z prodejní ceny
- při odběru **10–19 kusů** – 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20 a více kusů** – 15% sleva z prodejní ceny

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – časopis pro duchovní život. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: Svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; Redakce@maticecm.cz; periodika@maticecm.cz). Registrace: Redakce@maticecm.cz; inzerce: Redakce@maticecm.cz; www.maticecm.cz; tel.: 587 405 431. ISSN 1211-8033. Podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC ze dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako L. Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádání nezveřejnění příspěvků nevratíme.